

**My niesiemy
przez życie
marzenia**

**My niesiemy
przez życie
marzenia**

Wydawca

Zielonogórski Ośrodek Kultury
ul. Festiwalowa 3, 65-520 Zielona Góra
www.zok.com.pl

Wybór tekstów

Jolanta Marciniszyn, Halina Maszner, Donata Wolska

**Projekt okładki,
opracowanie graficzne**

Teresa Grzesiak

Druk

Drukarnia UNIDRUK
ul. Bronowicka 117
30-121 Kraków

ISBN 978-83-952655-4-9

Zielona Góra 2020

Z tej serii ukazały się tomiki:

do każdej chwili uśmiechaj... (2013)

Idę wpatrzone w horyzont... (2014)

Pójdziemy tam, gdzie miłość wszystkim jest (2015)

Napatrzeć się gwiazd i poznać każdy smak (2016)

I tylko bal wciąż będzie trwał... (2017)

upojeni naszym życiem (2018)

...i niech przemówi ten kamień (2019)

Zrealizowano przy pomocy finansowej Miasta Zielona Góra

Tak jak zegar, który rytmicznie odmierza czas, tak co roku – jesienią – odbywa się Konkurs Poetycki imienia Anny German.

Mottem VIII już edycji konkursu są słowa „...my niesiemy przez życie marzenia...”, zaczerpnięte z piosenki „Moje miejsce na ziemi” (słowa Jan Soplica, muzyka Marek Sewen). Ta magiczna sekwencja stała się inspiracją do napisania wierszy przez wiele poetek i poetów z całego kraju. Na tegoroczny konkurs wpłynęło ich przeszło tysięcy.

Marzenia są źródłem energii, celem do którego zmierzamy, ucieczką od zwyczajnego życia. Czasami stają się punktem odniesienia. Bez woli ich spełnienia.

Pewien Francuz mieszkał sto kilometrów od Paryża. Znał historię, każdą uliczkę i zaułek stolicy Francji. Przyjaciele pytali się, dlaczego nie pojedziesz do Paryża? Bo ja żyję tylko marzeniami o tym mieście – odpowiadał.

Może Francuz miał rację nie odwiedzając wyśnionego miasta? W jego wyobrażeniach pozostało na zawsze piękne i nieskalane prozą życia.

Czytając wiersze Mirosława Kowalskiego, laureata I nagrody, delektujemy się ich niezwykłymi metaforami „kuchennym nożem kroisz kolejne lata / w równe plastry upływających miesięcy” (Rzeczywistość). Poeta dosypuje szczyptę magii do codziennego życia.

Nieśmiało próbuje zatrzymać mijający czas, dlatego stąpa „po pajęczych nitkach po tropach sarny / pociągniesz mnie na ścieżki do chmur”. Kiedy poeta będzie już zbliżał się do spełnienia marzeń to „beztrosko będziemy wieczornieć / siedząc na werandzie nieba / przaszny złoty bochen słońca / po kalenicy gór za

---

horyzont”. (Którymkolwiek dobrniemy wieczorem...)

Poeta oddaje się marzeniom, bo tylko dzięki nim sięga do gwiazd, a nawet staje się panem kosmosu „przetoczmy jednym ruchem palca”. Dostrzega piękno tam, gdzie nasz wzrok nie sięga „bramą może być cokolwiek / najłatwiej znaleźć to na łąkach w polach / takich z pogranicza snu i nie snu” (Enter).

Ostatecznie poeta sugeruje „jeżeli nie potrafisz przez rosę / naciśnij enter”. (Enter).

**Sądząc po ilości wierszy wszystko wskazuje jednak na to,
że poeci wolą „przez rosę”.**

Laureatka II nagrody, Halina Bohuta-Stapel, pilnie strzeże swoich marzeń „więc mój wór z marzeniami / chowam w kącie gdzieś tam na poddaszu” (nasz dom).

Oddawanie się marzeniom jest niczym plaster miodu na nieśmiałość i melancholię.

W domu poetki czegoś pozornie brakuje, dlatego pisze „w naszym domu brakuje zapalek / kruchy strop / chociaż tak łatwopalny”. Autorka zdradza – jednak – swoją tajemnicę „w naszym domu brakuje zapalek, mój miły / bo poetki są zbyt łatwopalne”. W tym miejscu chciałoby się przytoczyć aforyzm „Nie masz pochodni, by zapalić lampę? Zapal ją ode mnie, bo ja cały płonę”. Jak widać marzenia mają wymiar uniwersalny.

Laureatka III nagrody, Elżbieta Kościucha – Wieczorek zamieszkała w domku

---

z bajki „w swoim domku z piernika zbudowanym zakłęciami” (Czary – Mary). Niczym koronczarka przeplata czerń smutku i barwne opowieści „srebrzyste nici splatają się rwą tworzą supełki”. Poetka już zrozumiała, że wszystko to, co jest sensem istnienia odnajdzie w sobie samej.

Może mają rację mędrcy uważając, że lepiej żyć w sferze marzeń, bo wtedy zawsze pozostają piękne i niezmacone codziennością?

Na tę wątpliwość – na pewno – odpowiedzą wiersze laureatów konkursu.

Donata Wolska

KTÓRYMKOLWIEK DOBRNIEMY WIECZOREM POŻEGNA NAS ZACHÓD SŁOŃCA

pociągniesz mnie na ścieżki nikłe
gdzie w prześwitach czasem kamienieją sarny
nasze oczy spod liści wygrzebią salamandrę
nagle stanie się lekko i bezproblemowo

gdzieś tam
zza pazuchy mchu wyrzy zmurszały fundament
jego wilgotny oddech może spod przymkniętych powiek
wywabić kilka postaci ze zdjęć w tonacji sepii
z takich miejsc odchodzi się wolno z ociąganiem
z przyczepionym do swetra liściem sprzed dziesiątek lat

po pajęczych nitkach po tropach sarny
pociągniesz mnie na ścieżki do chmur
nic nas nie rozproszy nie poderwie nie zmusi
nic z klawiaturą nic bezdotykowe bezprzewodowe mobilne
ani jednego piksela dookoła

gdzieś tam wysoko
pogubi się czas na podniebnych rozstajach
ukryty pod korą nie wybije godzin
nie oznajmi kolejnych zmarszczek
nic się tam nie wyczerpie nie utraci płynności zdolności mocy
będzie tak jak powinno być
nie dotkniemy ani jednej rzeczy która nie jest z lasu

z wszystkim wokół
beztrosko będziemy wieczornieć
siedząc na werandzie nieba
przaśny złoty bochen słońca
po kalenicy gór za horyzont
przetoczmy jednym ruchem palca

Mirosław Kowalski
Mysłowice

RZECZYWISTOŚĆ

kuchennym nożem kroisz kolejne lata
w równe plastry upływających miesięcy

dzisiaj właśnie dzielimy się lipcem
jak sernikiem z brzoskwiniami
dla siebie rezerwujesz
oczywiście te mniejsze kawałki
moje są większe i bardziej słoneczne

spokojni pogodzeni
zasiadamy przed ekranem okna
nieco rzeczywistości z domieszką snu

jerzyki niedoścignione i jaskółki
wyłapują w locie umykające sekundy
pożółkłe godziny opadają z listopadowych drzew
z wyrosłych u rynnę sopli
skapuje w kroplach dzień po dniu

swobodne zapadanie w rzeczywistość
jak w sen

ENTER

kryształki światła jak motyle
wtopione misternie w półmrok świeżoziela
zjawy prawie namacalne dotykalne
jelenioptasie cienie na ścieżkach

i jak kto woli
tylko kształty kolory i cisza
ani żywej duszy
albo spotkania ciepłe
ludzie-ogrody ludzie-słońca
ludzie-chleb i sól

niekoniecznie zardzewiała furtka
i skrzypiące zawiasy

bramą może być cokolwiek
najłatwiej znaleźć to na łąkach w polach
takich z pogranicza snu i nie snu

cokolwiek nieskażonego
kropla rosy - przez nią można tam wejść
zapach wilgotnej grudki ziemi
prześwit w liściach
muszelka
wszystko to może być bramą
niezwykłość ukryta w drobiazgu
trzeba szukać

zresztą wszystkie wskazówki
pewnie zapisane są
na odwrocie zwykłego myślenia

cienie jak zjawy
kolory i cisza
światełka motyli
ludzie z chleba soli i słońca

spróbuj
jeżeli nie potrafisz przez rosę
naciśnij enter
spróbuj po swojemu
ale koniecznie
kiedyś tam wejdź

Halina Bohuta-Stapel
Zielona Góra

nasz dom

w naszym domu brakuje zapalek
kruchy strop
choć tak łatwopalny
drew ścięgniami od lat kilkunastu
wspiera tony solidnej dachówki

w naszym domu brakuje zapalek
więc posiłki jadamy na zimno
mróz-artysta nie kreśli na szybach
żadnych esów-floresów ni wzorków
gdyż odciąłeś mnie od ogrodów
szkłem zbrojonym podwójnej szyby

w naszym domu brakuje zapalek
więc kolacji przy świecach nie będzie

w naszym domu brakuje zapalek
więc oświecasz się blaskiem ekranu
łykasz słowa podane na tacy
niczym hostię lub chleb spowszedniały

w naszym domu brakuje zapalek
więc mój wór z marzeniami
chowam w kącie gdzieś tam na poddaszu

w naszym domu brakuje zapalek, mój miły,
bo poetki są zbyt łatwopalne

nasze spojrzenia

bracie mój, siostrzo moja
dzisiaj wybierzmy się na wycieczkę
ku wzgórzom nad zieloną doliną

podążajmy ku tej dolinie
z zupełnie różnych kierunków

a na dzień tej zielonej doliny
skrzą się światła rozedrganej wioski

zatrzymajmy się na naszych wzgórzach
wy na swoim
i ja też na swoim

i przyjrzyjmy się bardzo dokładnie
tym szczegółom, które wzrok nasz ogarnie

i choć ogląd mój będzie inny
niż ten, który wam będzie dany
to nie przypnę wam łatki kłamczucha

i mam jedno jedyne marzenie
niech i ja tego od was doświadczę

dogadajmy się
stwórzmy z płaskich obrazków
barwną fotkę w formacie 3D

Halina Bohuta-Stapel
Zielona Góra

nasi mężczyźni

dziewczęta o takich facetach nie marzą
ten gatunek
występuje jedynie w realu

i nic im do leonarda di caprio
ani żaden z nich pavarotti

o takich jak oni
poetki nie tworzą swych wierszy
czasem tylko któraś wspomni
zniszczone robocze porcięta
wiszące gdzieś w kącie jej szafy

ręce do roboty
nogi do dreptania
no i łeb
niekoniecznie na karku

zliczyć do dwóch potrafil
to i dwójka dzieciaków jak trza
i dwa piwka na stół
do konkretnej kolacji po pracy

mieli farta
nie wytłukły ich wojny za młodu
więc obnoszą łysiny, zakola
jak ruski generał medale

każdy z nich
orzeł bażant i paw
w zgasłych oczach strapionej małżonki

sporo lat za pan brat z nikotyną
dziś odzywa się echem kaszlu
choć fajeczki już poszły w odstawkę

panienki o takich facetach nie marzą
one tylko mówią o nich czule
mój dziadek

BAJKA O KOBIECIE

Od urodzenia byłam Ewą z krwi i kości
z grzechem pierworodnym na twarzy
nocą biegałam nago ścieżkami

marzyłam zostać Maryją
tulić w ramionach pierworodnego
nauczyć się z pokorą tknąć nasze zgrzebne dni

długo byłam Heleną Trojańską
jabłkiem niezgody na tu i teraz
tłukłam gliniane garnki darłam szaty

ostatecznie zostałam Penelopą
nie odchodząc od krosien zamieniłam
tkaninę w całun otulający moje ciało i duszę

uczę się być Zofią
żyć

Elżbieta Kościucha-Wieczorek
Zielona Góra

MAŁY KSIĄŻĘ

Gdy byłeś jeszcze mały, mój Książę,
karczowałeś baobaby na naszej planecie,
szklanym kloszem przykrywaliśmy różę,
by nikt nie zburzył naszych marzeń.

Wraz z przelotem wędrownych ptaków
opuściłeś dom, aby zaczerpnąć ze studni.
Nie czekam ani na obiecaną suknię,
ani twój powrót z podróży.

Sercem zobacz, na pustyni
zawołam o zmierzchu.

CZARY - MARY

w swoim domku z piernika zbudowanym zakłęciami
ostrzega cię przed baśniowym światem
o tym co silniejsze od czasu
mocniejsze niż złość wytrzymalsze niż diament

z białych i czarnych kart
tka słodko-gorzkie okruchy losu
dzień-noc dobro-zło uroda-brzydota
nie są ważne, lecz moc
jak natura zachwycająca nieprzewidywalna

uwolnij czarownice odczaruj
srebrzyste nici splatają się rwą tworzą supełki
a mądrość i spokój oczu koronczarki
kryją całą historię i wiedzę o tobie

pozwól powrócić im do chatki na kurzej nóżce
uwolnij swój lęk oddychaj
nieważne jaki kolor ma twoja sukienka
wszystko czego potrzebujemy jest w nas

Agnieszka Mohylowska
Kaźmierz

Wada nieżnośna

Chłopak podąża wolnym krokiem do domu,
by wreszcie uwolnić niesforne myśli.
Serce jeszcze bije (cicho), choć usta temu przeczą.
W teczce niesie równo poskładane marzenia,
zaś w portfelu przyjemnie grzechocze zapłata za sprzedany czas.
Zna tę drogę na pamięć, ale jak się na niej znalazł – nie wie.

Nagle zauważa nowy, błyszczący budynek
i biegnie do niego tak jak reszta ludzi zasłaniających twarze.
„Dzień dobry! Ile tu płacą za godzinę bez marzeń?” – pyta.
Elegancki pan o nieodgadnionej twarzy marszczy brwi.
„Proszę wymienić swoje wady i zalety”.
„Z zalet: umiem sztucznie się uśmiechać, mocno zaciskać zęby,
przymykać oko i pomykać na kołowrotku
bezwzględnej maszyny”.
„A wady?” – dopytuje elegant.
Chłopak zamyśla się, a myśli barwią mu policzki różem.
„Mam tylko jedną wadę nieżnośną, o której wspomnieć muszę:
wrażliwą duszę” – odpowiada po chwili,
a potem biegnie dalej w poszukiwaniu gwiazd,
które nigdy nie błędną.

Nocą

Idzie przez las, łąkę, drogę, sad,
rozlewa się mrok odwieczny, mrok gęsty i tajemniczy,
czarnym płaszczem przesłania szarość dnia, składa obietnice.

Dziś już tylko marzyciele odpowiadają na wezwanie księżycy,
z trwogą nie stoją przy uchylonym oknie,
lecz wyfruwają z domu na spotkanie z nocą,
kołyską świata, w której wiatr szumi losem.
Na mapie gwiazdznego nieba wytyczają własny szlak,
jak czarne świerki wokół próbują dotknąć nieba.

To noc jest tak przestronna,
że mieści okazałe sny, obszerne fantazje,
jej ciemność tak żyzna,
że wznoszą w niej najdelikatniejsze marzenia.
W świetle gwiazd kiełkują ziarna bezkresu i pną się ku bezmiarowi.
Zmierzch przesłania wątpliwości, troski i strach,
jedynie tam, pod czarnym niebem,
jest nadzieja – koniec wydaje się początkiem.

Agnieszka Mołowska
Kaźmierz

SZTORM

Zarzuciłam kotwicę w wielkim morzu wątpliwości
choć przede mną horyzont – długa linia życia
zaś tuż za nim nieznana kraina
niknąca we mgle
rozpływająca się jak sen

przybliżają ją tylko marzenia.

Mewy nad głową zataczają kręgi
w zamglonych oczach zbierają się kryształki soli
szumią myśli nieustannie
niestrudzenie jak fale
pokład drży pod stopami i choć woda spokojna
czuję że zbliża się sztorm

czy przetrwam?

Aż

jestem bezdomna
więzienie w którym mieszkam
nie jest moim miejscem na ziemi

gdybym je miała
dbałabym o nie najczulej
jak o kochanka

dzień po dniu
starannie
kąpałabym słońce w misce wody
zamiatałabym niebo
wyżymała chmury
prasowała pomarszczoną taflę stawu
rozwieszała na drzewach
świeżo wyprane liście
a na drutach
eleganckie jaskółki

wieczorami
zbierałabym na szufelkę
rozsypane koraliki rosy
omiatała pajęczyny z mgieł
polerowała gwiazdy na wysoki połysk
i podkarmiła księżyc własną kolacją
by nie tracił na krągłości

tylko tyle potrzeba
bym była szczęśliwa
lecz małe tylko
oznacza niekiedy
wielkie *aż*

Katarzyna Kadyjewska
Rzeszów

Spotkanie

to zadziwiające
miałam Cię spotkać w domu z ogrodem
w bezawaryjnym samochodzie
w dobrym zdrowiu
w świętym spokoju
gdzie śpiewają rajske ptaki

zamiast tego
spotykam Cię w klatce cierpienia
w więzieniu smutku
w niewoli lęku i samotności
gdzie tylko wiatr łka
i bębni łzami
o parapety

Po terminie

przeterminowane marzenia
tracą smak

spełnione za późno
gdy dawno przestało się pragnąć
stają się gorzkie
nie cieszą

niektóre obracają się przeciwko nam
jak pleśń na jogurcie
jak jad kiełbasiany

Joanna Pypeć
Sadowie

„Dormiveglia”

Niesiemy przez życie te marzenia
Upychamy je po kieszeniach
Układamy je na półce
Obok nieprzeczytanych szkolnych lektur
Odkurzamy
Chociaż zwykle nie częściej niż raz do roku
Bardziej z przyzwyczajenia

I nie dziwi nas już nawet
Jak łatwo było stracić to
Kim mieliśmy być już na zawsze

Karmimy te iluzje łyżkami pełnymi nadziei
Pewnie nieco większymi, niż powinniśmy
Rzucamy je na pożarcie realistom
I padamy przed nimi na kolana
By poczuć jedynie ból

Wyprawiamy je na morze
Życząc szczęśliwego powrotu
A one toną po zderzeniu z lodowatą rzeczywistością

Wraki tych marzeń zawsze już będą atrakcją turystyczną
Dla tych, którzy nigdy nie odważyli się wypłynąć

*Dormiveglia – z włoskiego, miejsce, stan pomiędzy snem a jawą; marzeniem a rzeczywistością.

„Hiraeth”

Przyjdzie mi kiedyś
W głowie ostatnie ułożyć słowa
Zanim wszystkie troski przekażę dalej
Zamknąć oczy zanim zawita świt
Uspokoić oddech w walce o powietrze
I po raz ostatni poczuć łzę na policzku
Tuż obok miejsca, gdzie trzymałeś dłoń

I jeśli ogień strawi wspólne mosty
A wiatr zabierze ze sobą każde nasze wspomnienie

Jeżeli ostatnie chwile przyjdzie mi
Wypisać patykiem na brzegu morza
Myśleć będę o Tobie

I kiedy moje kradzione dni zostaną zwrócone
Gdy pyły po walce opadną na dno płuc
A ostrze hartowane porażkami pokryje rdza czasu
Żegnać się będę tylko z Tobą

I gdy już w kościach pozostanie tylko ból
Na skórze okruchy gorzkiego żalu
A głowa opadnie pod ciężarem pamięci
Gdy pożegnam papierowy świat
Zapalając finalną zapałkę
Marzyć będę o Tobie

*Hiraeth to walijskie słowo określające tęsknotę za domem lub nostalgią, szczerą tęsknotę lub pragnienie, albo poczucie żalu.

Joanna Pypeć
Sadowie

„Mizpah”

Mając 5 lat dostałam na gwiazdkę
Wymarzonego misia
I jest ze mną aż do dziś
Mimo, że Ciebie już tu nie ma

Tuż po pierwszej komunii
Wsiadłam na swój własny rower
A wszyscy, którzy mi go wtedy zazdrościli
Pojawili się również na Twoim pogrzebie

Mikołajki w gimnazjum
Nie były niczym specjalnym
Ale została mi po nich ramka,
W której teraz stoi Twoje zdjęcie

Na 17. urodziny nikt nie mógł
Dać mi tego, czego pragnęłam
Bo raka przecież nie leczy się banknotami

Rok później dziury w moim sercu
Nie załatano ani tortem
Ani życzeniami
Ani prezentami

I nawet teraz
Pół dekady później
Z każdą spadającą gwiazdą
Z każdą zdmuchniętą świeczką
Nadal życzę sobie Ciebie

*Mizpah- silna emocjonalna więź między dwojgiem ludzi, zwłaszcza rozdzielonymi przez czas lub śmierć.

sarna, która zastygła

sarna, która zastygła w oku myśliwego, i druga, równie piękna, którą w nieruchomej chwili uwięził malarz. dwie siostry połączone innym rodzajem śmierci, inną wiecznością. ich gibkie nogi zamarły w połowie skoku przez strumień, zeszywniały, pozbawione wolności, stały się

czyjąś własnością. jedna stoi teraz wypchana na wystawie w sklepie z akcesoriami dla myśliwych, udaje, że jej plastikowe oczy błyszczą radością. Druga ma swój portret w muzeum, pyszni się na ścianie

obok modelek, modeli, martwych natur. Wygląda tak naturalnie, mówi jeden z gości, jak żywa. Lecz wystarczy spojrzeć na datę, żeby przekonać się,

że to niemożliwe. A co z pozostałymi sarnami, których nikt nawet nie spostrzegł?

Pierwszego dnia zapłonął ogień

Przyszłam tu w dniu, kiedy świat stanął w ogniu, a blask
czerwonej gwiazdy blakł w jasności wschodzącego słońca.

Wskrzyszona ogniem miłości moich rodziców odrodziłam się
jak feniks i jestem żywym ogniem, który ogrzewa i krzepi,

zbliża i jednoczy nawet wtedy, gdy nieopatrznie wymknie się
spod kontroli i strawi wszystko prócz wspomnień. Znów

siedzę w ogrodzie ubranym w purpurę i słucham ognistej pieśni,
podczas gdy liście przybierają barwę krwi, by w zapomnieniu

obrócić się w popiół.

w okopach

poczekaj jeszcze
aż przyjdzie księżyc i srebrnym tchnieniem odda powietrze,
aż w słońc lichtarzu cicho dogasną dni i motyle,
poczekaj chwilę

przekuj mnie w ciszę,
gdy pocisk światła strzeli mi w głowę, nic nie usłyszę,
sen tataraku zdaje się gildią ciała i mroku,
przekuj mnie w spokój

przejdę ulewą,
świat spłynie dalej, znowu urosną dzieci i drzewa,
wspomnienie o mnie, w okopach życia zaśpiewa jeszcze
nocą i deszczem

Sürgünlik '44 III

Podzielili nas i zamknęli w małej próżni tańczących łodzi. Przez chwilę bujaliśmy się jak derwisze po wzburzonych lokach azowskich, ale piaski Arabatu zaczęły znikać. Zakłęli łodzie, aby tonęły i usypiali płaczące dzieci raz na zawsze uderzeniem kolby. Gdy któreś wypływało, dobijali pocałunkiem kuli. Takim na dobranoc, lepszym od tego, który

daje matka. Teraz nikt z nas nie niesie już marzeń. Opadają z rybami ostatnią niemią piosenką. Liczą urwane oddechy i zakładają zieloną suknię morza, związaną krwią. Morska gąbka uwalnia zaplątane frędzle żył i tętnic z jasnych plam szkarłatu. Ja zamiast żywych snów niosę ciało Märyäm. Ciasno splatam nas z małym Selimem, wtulonym w martwe ciepło. Zabieram też pantofel odłączony od drgającej stopy, błędzącej

wśród fal i czerwoną jawkul z zawodzącymi wzorami. Nie zostało po nas żadne miejsce na ziemi.

Wśród moich marzeń...

porozrzucane
po zakamarkach życia
leżą w kątach
zakurzone
zatracone w niemiłym
dźwięku ciszy
pokryte mglistą niepewnością
w nudnym zapisie
szarej plątaniny
drżące w pogardzie

odrzucone
oczekują
w bezwonnym zapachu fiołków
we wspomnieniach o babci pachnącej szarlotką
tańczącej na pewno z aniołami

tyle marzeń
a gdzieś porozrzucane
roztargane
przygniecione
zapomniane

gdy już dorosnę
wezmę je i uczeszę...

Nie marzę

Już nie marzę jak dawniej, kiedy byłem młody
Brakuje na to chęci i czasu nie staje
Przegrzane zwoje mózgu już pragną wygody
Żyję sobie na luzie i tak jak się daje

Uleciały fantazje, wzniosłe ideały
Romantyczne porywy, bohaterskie czyny
Odeszły te dziewczyny, co mnie znać nie chciały
Odrąbiłem sukcesy, rozgrzeszyłem winy

Świat mi ciągle ucieka, takie jego prawa
Ledwie mogę dosięgnąć długiego ogona
Telewizor, Internet, do sklepu wyprawa
Dobra kawa, łyk wina, dom i ciepła żona

Planowanie, a jakże, dzień naprzód jedynie
Kto wie co się wydarzy gdy miną tygodnie
Czy się zejdzie i spokój zakłóci rodzinie
Czy też nadal wiek starczy pędzić przyjdzie godnie

Już nie marzę, jedynie wspomnienia zostały
I te dobre i gorsze, a bodaj je licha
Najlepiej te pamiętam kiedy byłem mały
Zawsze wtedy słyszałem: bądź smarkaczu cicho!

Moje miejsce

To moje miejsce. Takie niezwykajne.
Odkąd tu trwam i jestem, to dla mnie
Tak
Niepospolite i takie kochane.

Ale ja już przywykłem. Mnie już spowszedniało.
Lecz inni z chęcią tutaj przyjeżdżają,
Bo
Tu ładnie, uroczo i niespotykanie.

Kiedyś i ja stąd na chwilę wyjadę.
Tam, gdzie dla nich jest prosto, zwykle i normalnie.
A
Dla mnie bardzo pięknie i nad podziw ładnie.

A potem, wrócę tu, na swoje śmieci.
Gdzie mi tak powszednie jest i zwyczajnie.
I
Będę cieszył się, że jest ono dla mnie.

Każdy więc miejsce swe na ziemi ma.
Urocze dla kogoś, a zwykle dla siebie.
Bo
pięknie tam, gdzie nas nie ma, ale i gdzie my jesteśmy...

Las

Chcę być źdźbłem trawy
mieć nadzieję w oczach
Chcę być liściem
spadać delikatnie
Chcę być lasem
płakać rosą
Chcę być wiatrem
oddechem świata
Chcę być burzą
pod suknią nocy
Chcę być mrówką
gwiazdą ziemi
Chcę być cieniem drzew
pachnieć żywicą
i deszczem

Wyjść z siebie
pewnej nocy
Wejść w korę drzew
dać się złapać pajakowi w sieć
utonąć w mchu
nie myśleć
nie czuć
zamienić się w las
jak za dotknięciem
gałązki sosny

Impresja

Patrz, tam w dolinie malec bosy:
Ledwo mu głowa dotyka źdźbła.
Ledwo co stopą sięga ziemi;
W kantyczkach baśni, domkach ze szkła.

A w oknach białe pelargonie;
I tuż przed gankiem kot oraz pies.
Malec ma szczęścia pełne dłonie,
A obok niego anioł i bies.

Powoli znika obraz jasny.
Wracam do jawy z mojego snu.
Chciałbym znów kiedyś wejść w świat baśni,
Bym mógł obrazy te spotkać znów.

*W 2000 roku miałam 9 lat. Już wtedy próbowałam
marzyć i snuć poważne plany na przyszłość...*

Wiara 00'

Ja - nierozwinięta paproć
między mchem a konwaliami
czekałam na kujawską noc Kupały.

Zwinięta w kłębek z fraktali,
owinięta pajęczyną marzeń i snów,
słuchałam nocą mądrych sów.

Puchały o trudnych decyzjach
studiach i pracy,
zawodzie (miłosnym?) i zazdrości.

Co ważniejsze: serce czy rozum?
Orzeźwiająca, poranna rosa
czy wymowny krzyk kosa?

Pod powiekami dom, mąż, dzieci.
Dorosłość szeleściła już w trawie
niczym sen na jawie.

Wokół wszystkie odcienie zieleni.

Nadziei.

Po horyzont mojej wolności.

Przestrzeni.

Niebieski latawiec

próbowałam dziś puszczać niebieski latawiec
latawiec moich marzeń dziecięcych
żeby choć raz oderwał się od ziemi
i wywołał uśmiech na twarzy
nie dałam rady
nie było dobrego wiatru dla niego
wspomnienia
jak kotwice
leżały na ziemi

XXX

Każdej nocy
śnię ten sam sen
w którym odwracasz się
do mnie plecami
Nie mogę się z niego
uwolnić
Jeszcze przed południem
pogrążam się
w „Furii instynktu” Janusza Stycznia
(...”mężczyzna jest w innym świecie
stwarza ten świat swoim głosem...
dziewczyna ma w swoim świecie otchłań.../
mężczyzna albo otworzy tę otchłań/
albo jeszcze bardziej zamknie...”)
Otworzy czy zamknie
powtarzam przez sen

PIEŚŃ O MARZENIACH

W pieśni o marzeniach
Biedak znajduje
Kromkę chleba,
Bogacz nabywa
Najnowszy model jaguara,
Pustynia chłonie
Odżywcze krople dżdżu,
Dziecko dotyka
Niedostępnej zabawki
Biegacz sięga
Po rekord,
Dusza
Doświadcza zbawienia.

Wstęp	5
Mirosław Kowalski	
KTÓRYMKOWIEK BRNIEMY WIECZOREM POŻEGNA NAS ZACHÓD SŁOŃCA.....	9
RZECZYWISTOŚĆ.....	10
ENTER.....	11
Halina Bohuta-Stapel	
nasz dom.....	12
nasze spojrzenia.....	13
nasi mężczyźni.....	14
Elżbieta Kościucha-Wieczorek	
BAJKA O KOBIECIE.....	15
MAŁY KSIĄŻE.....	16
CZARY- MARY.....	17
Agnieszka Mohyłowska	
Wada nieznośna.....	18
Nocą.....	19
Sztorm.....	20
Katarzyna Kadyjewska	
Aż.....	21
Spotkanie.....	22
Po terminie.....	23
Joanna Pypeć	
„Dormiveglia”.....	24
„Hiraeth”.....	25
„Mizpah”.....	26
Bartosz Kontrat	
sarna, która zastygła.....	27

Renata Diaków	
Pierwszego dnia zapłonął ogień.....	28
Danuta Hein	
w okopach.....	29
Kamila Szmigiel	
Sürgünlik '44 III.....	30
Małgorzata Sobkiewicz	
Wśród moich marzeń... ..	31
Zdzisław Maciejewski	
Nie marzę.....	32
Roman Kocur	
Moje miejsce.....	33
Monika Kuztal	
Las.....	34
Tomasz Modrzejewski	
Impresja.....	35
Anna Hankiewicz	
Wiara 00'.....	36
Katarzyna Kucharska	
Niebieski latawiec.....	37
Katarzyna Jarosz-Rabiej	
XXX (Każdej nocy).....	38
Andrzej Wróblewski	
Pieśń o marzeniach.....	39

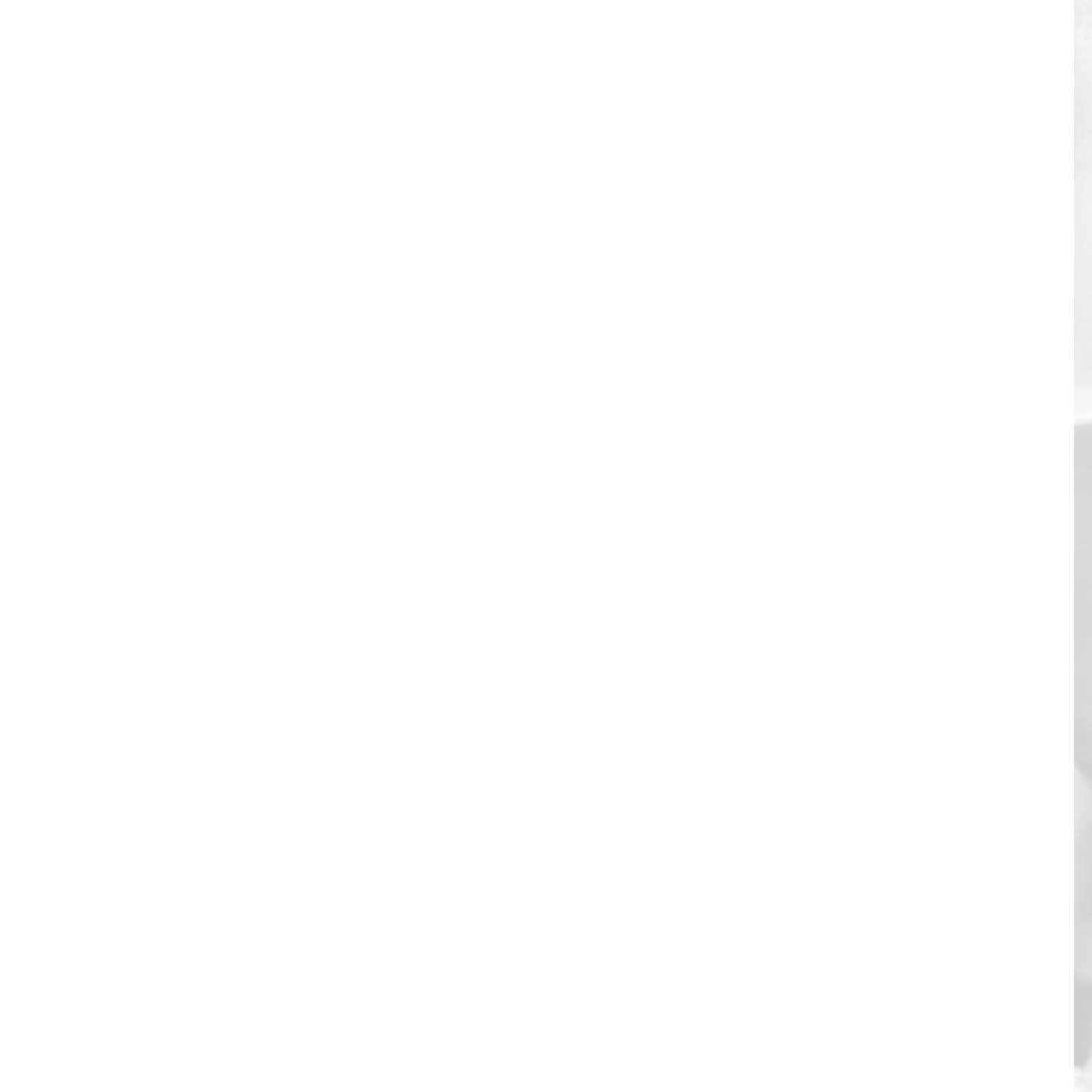
Klub Miłośników Anny German działa w Zielonogórskim Ośrodku Kultury ponad 10 lat. Pomysł na klub powstał wraz z Festiwałem *Tańczące Eurydyki*, który odbywał się w Zielonej Górze w latach 2002-2007, a poświęcony był Annie German. Łączy nas miłość do talentu tej wybitnej artystki i muzyki w ogóle. Spotykamy się co miesiąc. Wspólnie słuchamy muzyki, poszerzamy wiedzę i znajomość repertuaru nie tylko Anny German, ale także innych wykonawców polskich i zagranicznych. Działalność Klubu to również koncerty, spotkania autorskie. Jeśli czujesz, że gdzieś głęboko w Twoim sercu od dawna goszczą nuty pisane ręką Annę German... jeśli chcesz posłuchać Jej głosu... wspominać... czy po prostu побыć w gronie przyjaciół...

Zapraszamy!

Napisz do nas lub zadzwoń: mirek@zok.com.pl, tel. 68 451 10 02, a my zaprosimy Cię do naszego grona. Jako członkini Klubu Anny German dodam, że w ramach miłości do Jej talentu łączą się tu ludzie dostrzegający potrzebę w życiu zachwyty, radości, wspólnotowości. Organizujemy także różnego rodzaju okolicznościowe spotkania – i wtedy recytujemy wiersze, śpiewamy piosenki w scenerii np. okazów kwiatów z działek słuchaczy czy własnoręcznie upieczonych świątecznych pierniczków. Słowem piękno i radość.

Stowarzyszenie Jeszcze Żywych Poetów powstało w marcu 1995 roku z inicjatywy Jolanty Pytel, Władysława Klępki, Agnieszki Haupe, Katarzyny Jarosz-Rabiej i Aleksandra Brunona-Kiecia. Celem naczelnym Stowarzyszenia od początku było promowanie poezji w Polsce i na świecie, wspieranie lokalnych twórców poprzez wydawanie tomików wierszy, organizowanie wieczorów autorskich. Jesienią 1995 roku powołano do życia jedyną w swoim rodzaju instytucję – Uniwersytet Poezji, który funkcjonował przez trzy lata. Z setki uczestników, którzy zadeklarowali chęć uczestniczenia w prowadzonych przez Uniwersytet zajęciach, dyplom ukończenia otrzymało około pięćdziesięciu słuchaczy. Celem tego „Uniwersytetu” było wykształcenie świadomego odbiorcy literatury oraz konsumenta szeroko pojętej sztuki, a wykłady prowadzone były przez osoby, będące autorytetami literackimi w tamtym czasie. Od początku powstania prezesem SJŻP jest zielonogórska poetka Jolanta Pytel.

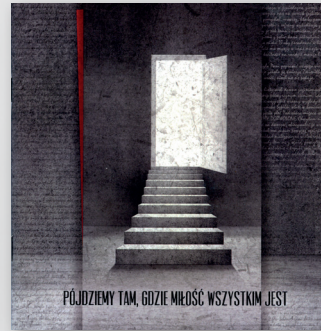

...do każdej chwili, uśmiechaj....

Idę wpatrzone w horyzont...

PÓJDIEMY TAM, GDZIE MIŁOŚĆ WSZYSTKIM JEST

NAPATRZEĆ SIĘ GWIAZD
I POZNAĆ KAŻDY SMAK

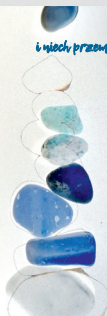

...I TYLKO BAŁ WCIĄŻ BĘDZIE TRWAŁ...

upojeni naszym życiem

i niech przemówi ten kamień

Z tej serii ukazały się tomiki:

do każdej chwili uśmiechaj... (2013)

Idę wpatrzone w horyzont... (2014)

Pójdziemy tam, gdzie miłość wszystkim jest (2015)

Napatrzeć się gwiazd i poznać każdy smak (2016)

I tylko bał wciąż będzie trwał... (2017)

upojeni naszym życiem (2018)

...i niech przemówi ten kamień (2019)

ZIELONOGÓRSKI
OSRODEK
KULTURY
zok.com.pl

STOWARZYSZENIE
JESZCZE ŻYWYCH
POETÓW